

A KARÁCSONY
SOSEM LESZ
FENYŐÜNNEP
3. OLDAL

AHOL
A TÖRTÉNELMET
ÁTÍRTÁK
4. OLDAL

ADVENT
AZ ARANCS
AGANCCSAL
6. OLDAL

KARÁCSONYI
SÜTIRECEPT
A SUHAJDA-
CUKRÁSZDÁBÓL
7. OLDAL

ARANY AGANCS

POLGÁRI HAVILAP

INTERJÚ CZAKÓ ZOLTÁNNAL, A BUDAÖRSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZÖSSÉG VEZETŐ LELKÉSZÉVEL

MERT KELL EGY KÖZÖSSÉG

Új templom – új vezető lelkész. Október eleje óta tölti be a budaörsi református gyülekezet vezető lelkési posztját Czako Zoltán. A mindössze 37 éves, kétgyermekes fiatalember korábban Pécelen, majd Pasaréten szolgált. Mint mondta, többször járt a budaörsi gyülekezetben, a várost is ismerte, ám az új templom számára teljesen új környezetet is jelentett, ami természetesen a vezető lelkési posztból adódóan teljesen új kihívásokkal is párosul.

Azt hiszem, semmiképpen sem mondható szokványosnak az eddigi életpályám, hiszen a szüleim egyáltalán nem gyakorolták a vallásukat, így középiskolás koromig ez engem sem foglalkoztatót – szögezi le beszélgetésünk kezdetén Czako Zoltán.

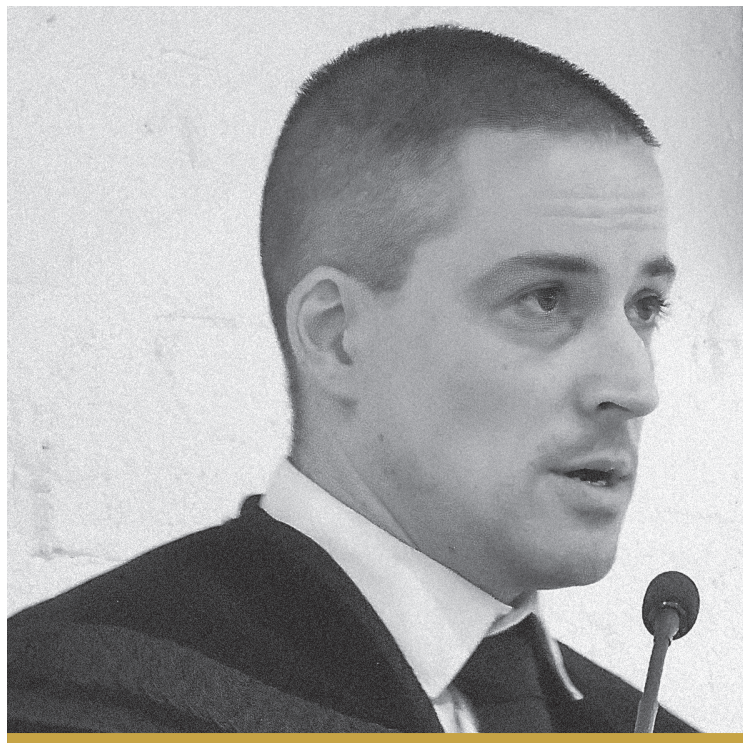
Mégis hogy jött akkor ez az életébe?

Az én hitre jutásom igazából egy lánynak köszönhető. Egy korábbi munkahelyemen ismertem meg őt, és megtetszett nekem, szerettem volna találkozni vele. Ő azonban azt mondta, ha elmegyek vele gyülekezetbe, akkor esetleg hajlandó randizni velem. Én el is mentem, és egy Bibliát is kaptam tőle, amit elkezdtem olvasni, és nagyon megérintett. Felismertem, hogy bűnös vagyok és egyedül Isten kegyelmére szorulok. Ez volt az én megtérésem pillanata, onnantól kezdve egyre nagyobb szerepet töltött be az életemben az ÚR. Elkezdtem járni az óbudai gyülekezetbe, és csatlakoztam az ifjúsági körükhöz is, ahová egyébként az említett lány is tartozott.

A szülei hogyan fogadták ezt?

Hazudnék, ha azt mondanám, egyáltalán nem leptem meg őket. Meg kell említenem, hogy ötödikes voltam, amikor a szüleim elváltak és én az édesapámhoz kerültem. Nem volt túl könnyű életünk, nem álltunk jól anyagilag. Én ráadásul, fogalmazzunk úgy, nem voltam túl jó gyerek. Kőbányán nevelkedtem, bandáztam,

összefirkálgattuk a metrót, és egyéb nem túl hasznos tevékenységekkel foglaltuk el magunkat. Szóval, apám sokáig nem igazán tudott mit kezdeni az én gyökeres fordulatommal. Eleinte kicsit gúnyolódott is, fanatikusnak is hívott.

Az egy dolog, hogy valaki úgymond megtér, elkezd komolyabban foglalkoztatni a vallás, a hit kérdésein mereng. De ebből még egyből nem adódik, hogy lelkész is legyen. Ez hogy alakult így?

Nekem egyébként civil szakmám is van, mégpedig villanyszerelő. Sőt, dolgoztam is néhány évet a szakmában. Ahogy azt említettem, otthon nem voltak túl jó körülményeim, így be kellett segítenem apámnak a keresetemmél. Aztán úgy gondoltam, mindkettőnknek jobb lesz, ha inkább elköltözöm, és végül albérletbe mentem. Közben többször felmerült bennem, hogy szívesen jelentkeznék a teológiára, de akkor még nem léptem. Aztán érdekes módon az óbudai gyülekezetben az ifjvezetőm egyszer csak megkérdezte, gondolkodtam-e már azon, hogy elkezdjem a teológiát. Azt hiszem, ez volt az utolsó lökés, ami efelé irányított. Jelentkeztem, fel is vetek – ekkor szembesültem egy újabb problémával. Megkaptam az órarendemet, amiből kiderült, hogy az iskola mellett nem fogok tudni dolgozni. Miből fogom akkor fizetni a kollégiumi szállást, illetve miből fogok megélni? Szerencsére az óbudai gyülekezetben volt néhány segítőkész barát, akik havonta felajánlották nekem a fizetésük egytizedét. Gyakorlatilag nekik köszönhetem, hogy én azt az öt évet végig tudtam csinálni. Az öt év teológia elvégzése után egy gyakorlati év következett, amit Pécelen töltöttem el. Sőt, az év lejártá után még egy évet ott maradtam. Hittant tanítottam, gyülekezeti munkát végeztem. Ezt követően pedig meghívtak Pasarétre, ahol segédlelkészi posztot töltöttem be.

És innen következett ugye Budaörs. Hogy jött a képbe a város?

Lelkészi állást igazából kétféleképpen lehet betölteni. Vagy pályázat, vagy meghívás útján. Budaörsre kerülni nekem ez utóbbi módon sikerült. A gondnok hívott fel és mondta, hogy vezető lelkészt keresnek, és az én nevem is felmerült a jelöltek között.

Örömmel fogadtam a megkeresést, annál is inkább, mert jártam már itt korábban, például teológus hallgatóként úgynevezett legációban is voltam itt. Ez azt jelentette, hogy egyházi ünnepek, karácsony, húsvét idején szolgálatot lehet teljesíteni különböző gyülekezetekben. Én egy alkalommal Budaörsöt választottam és tevékenykedtem is itt. A város sem volt ismeretlen, hiszen édesapám egyik barátjának volt itt egy telke, korábban többször jártunk hozzá kertészkedni. Szóval, maga a hely nem volt ismeretlen, a környezet viszont annál inkább, hiszen az új templomban korábban még egyáltalán nem jártam.

Mik az első benyomások, akár a templomról, akár a helyi gyülekezetről?

A templom a maga modernségével együtt remek, mondhatni minden igényt kiszolgál, minden megtalálható benne, amit megkövetelnek az új idők. Gondolok itt például arra, hogy lehetőség van internetes élő közvetítésre, vagy akár a hívők nagy monitorokon keresztül is követhetik az Istentiszteletet, olvashatják az énekeket. Ami pedig a gyülekezet tagjait illeti, nagyon kedvesen, segítőkészen fogadott mindenki. Rengeteg segítséget kaptunk a költözés során, és azóta, valamint a mindennapokban is lépten-nyomon éreztetik velünk a gyülekezeti tagok, hogy nagyon örülnek, hogy közöttük vagyunk. Ugyanakkor én annak a híve vagyok, hogy nemcsak fogadni kell a gyülekezet tagjait, időnként jó, ha személyes kapcsolatokat is ápol az ember, így időről időre a családommal együtt látogatok meg egy-egy gyülekezeti tagot vagy fogadjuk őket az otthonunkban. Igyekszem minél több fiatallal is felvenni a kapcsolatot, ezért hittant is tanítok iskolában. Szóval az első benyomásaim kifejezetten kellemesek. Természetesen szoknom kell az új helyzetet, és magát a posztot is, hiszen egy vezetőnek egészen más feladatai vannak, mint egy segédlelkésznek. Jóval nagyobb a felelősség, a döntési kényszer. Vezetőként mindig, mindenhol ott kell lenni, felvállalva az esetlegesen adódó kellemetlen döntéseket is. Azt gondolom, nekem most az a legfontosabb feladatom, hogy minél jobban megismerjem a gyülekezet tagjait. Kicsit távlatibb célom pedig, hogy egy igazi jó közösség alakuljon ki itt a budaörsi gyülekezetben, ahol minden korosztály megtalálja a helyét. Bízom benne, hogy olyan közösséget tudunk fenntartani, ahol hallgathatjuk Isten tiszta igéjét, és szoros közelségben lehetünk nemcsak vele, hanem egymással is.

– fela –

A KARÁCSONY SOSEM LESZ FENYŐÜNNEP

Nagyon sokan szerettük a régi, havas karácsonyokat, melyben lassan már egyáltalán nincsen részünk. Sokan gyermeki örömmel vártuk, hogy kifehéredjen a táj, és összegyűljön a család békében, egyetértésben, boldog nyugalomban. Most, hogy háború van a szomszédunkban, most, hogy minden magyar család egyre nehezebb helyzetbe kerül az energiaváltság miatt, ugyanúgy örülnénk egy békés, nyugodt karácsonynak, amit gyermekkorunkból őrzünk a szívünk mélyén, hogy a sok baj közepette boldog szigetként töltsön föl bennünket.

De annak örülnénk igazán, ha a nemzet sorsát mindenki a szívén viselné, még ha egészen másképpen is teszi, de jót akarna a saját hazájának. Sajnos, fájó szívvel jelenthetjük ki, hogy semmi sem változott az utóbbi évtizedekben, nagyon hiányzik a politikából a nemzeti minimum. Hiányzik, hogy hiába gondolunk egészen mást, mindannyian egy közös ügyért dolgozva a legtöbbet tesszük meg a hazánkért. És sajnos pont ilyenkor még élesebben látszik a különbség, hogy kinek mit rejt a lelke.

A rossz ilyenkor sajnos még feketébb, a gyűlölet még erősebb, a tisztá szívű ember pedig ettől még keserűbben tapasztalhatja meg, hogy egyeseknek a haza, a magyarság és a nemzet csupán szitokszavak, amikor baj van, akkor pedig rá akarnak tenni még egy lapáttal, mert lételemük a zavarosban halászás. Közeledik a karácsony, a szeretet ünnepe, és hiába kívánjuk az egyetértést, fájó szívvel kell újra és újra megtapasztalnunk, hogy a mai magyar baloldal számára a problémák csak újabb lehetőséget nyújtanak arra, hogy belerúgjanak a saját hazájukba. Ahol nagy a szükség, közel a segítség, tartja a mondás, de legyünk realisták: ahol nagy a baj, ott bizony előjönnek azok, akik számára ez csupán lehetőség, hiszen víziók és jóakarát nélkül élnek, nem építeni akarnak, hanem rombolni.

Ezek azok az emberek, akik számára a karácsony csak fenyőünnep, akik szégyellik a magyarságukat, és ezt ilyenkor üvöltik még hangosabban a világba. Akiknél teljesen mindegy, hogy a nyuszikán van

sapka, vagy nincs sapka. A baloldal nem adott saját magának újabb esélyt, pedig itt lett volna a lehetőség. Megmutathatták volna a saját, egyre csökkenő táboruknak, hogy lehet rájuk számítani. De ők az évek alatt egyszer sem értettek egyet semmivel, egyszer sem mondták azt, hogy „az ország érdekében jó döntés született, támogatjuk”. Egyszer sem.

Mindig, minden csak rossz volt, és amikor lehetőség adódott, egyből együtt rikkoltáltak a brüsszeli magyargyűlölkkel, vélhetően kenyéradó gazdáikkal. Ez volt az a pont, amikor mindannyian láthatuk, hogy nem magyar baloldaltól beszélhetünk, hanem magyarországi baloldaltól, akik mindenféle erkölcsi gát nélkül áldozzák fel saját hazájukat. Láttunk már ilyet, a kommunisták magyarországi pártjának nevében is benne volt 1919-ben, hogy nem a magyarok érdekét képviselik, hanem az internacionalista eszmét. A guruló dollárok ugyanezt a bizonyítékot adták nekünk az utóbbi hónapokban.

Így, hiába imádkozunk egy boldogabb jövőért, ezek az emberek nem ebben érdekeltek. Nem a bajban történő összefogásban, nem a magyarság erősítésében,

hanem a káoszban, anarchiában és pánikeltésben. Ők abban érdekeltek, ha egymás ellen fordulnak az emberek, ha egymás szemét vájják ki a magyarok. Sosem békélnek meg és sosem bocsátanak meg.

Közeledik a karácsony, a megbocsátás és a szeretet ünnepe, de azt a csodát ne várjuk, hogy ezek az emberek megváltoznak. A magyar emberek többsége azonban tisztán látja a gondok és bajok közepette is, hogy kiben bízhat és ki az, aki csak rosszat akar neki. A szemfényvesztők azonban sosem adják fel, ezért nekünk is ott kell állnunk a vártán. A karácsony szent ünnepe azonban erőt kell adjon mindannyiunknak ebben a válságos időben, Jézus születésének üzenete, a remény csillaga sokkal nehezebb időkben is segített már rajtunk. Töltődjünk a családjaink körében, gyűjtsünk erőt, járjon át bennünket a szeretet, és legalább rövid ideig ne gondoljunk azokra, akiket karácsony ünnepén is csak a rosszakarát irányít. Áldott, boldog karácsonyt kívánok mindenkinek és eredményekben gazdag, boldog Újévet!

Szabó Gergő,
a PestiSrácok főszerkesztő-helyettese

1918. DECEMBER 1. – AHOL A TÖRTÉNELMET ÁTÍRTÁK

A gesztusokat mindig a többség tehetné, de mikor legendák bírkóznak vad szorításban, ki tehetne igazságot? Egy rövid összegző elmélkedés nem helyettesíthet könyvtárnyi irodalmat, ugyanakkor egy város történelmi rétegeit felkaparva kedvet csinálhat a gondolkodásnak.

Már a vaskorban földvár állt itt, a rómaiak castrumot építettek, később Erdélyt már a magyar államalapítástól kezdve innen kormányozták. 1241-ben a tatárok teljesen elpusztították, 1277-ben a vizaknai szász bíró fia bosszúból felégette. I. István a vár egyik kapujára szegezte ki Koppány testének egyik darabját, 1571. március 14-én

itt halt meg János Zsigmond fejedelem, az utolsó szabadon választott magyar király, 1785. február 28-án itt végezték ki Horea-Closca-féle parasztfelkelés vezetőit.

Igen, ez Gyulafehérvár (Károlyfehérvár – III. Károly magyar király után; románul Balgrad, majd Alba Iulia; németül Karlsburg vagy Weissenburg; latinul Apulum;

szászul Keist). 104 éve, 1918. december 1-én a románok nemzetgyűlése itt határozta el a Romániához való csatlakozást (a Magyar Királyság keleti területei, benne a történelmi Erdéllyel egyesülnek a Román királysággal). 1918. november 30-án a Hunyadi téren található, 1887-ben épült Hungária szálló szalonjában egyeztettek a román politikusok a szakításról. A szálló helyén manapság ormótlan tömbház éktelekedik, a grandiózus diktátor településrendezési koncepciójának köszönhetően. A '80-as években a belváros jó részével együtt az épületet bontás céljából felrobantották.

2003-tól márványtábla emlékeztet a valamikori patinás szállóra, természetesen csak az einstand utáni nevét – Dacia – jelölik meg, holott a '60-as években még Apulumra is átkeresztelték. A műemlék románságának hangsúlyozása is elgondolkodtató egy olyan épület esetében, amelyet az Osztrák–Magyar Monarchiában emeltek, majd a román állam tüntette el nyomtalanul...

Innentől érdekelni kezdett az ominózus esemény résztvevőinek a sorsa. Sokuknak furcsa végzetük lett: börtönben agyonverték; börtönben homokzsákkal verték agyon; máramarosszigeti börtönben halt meg; irodájában lőtte agyon egy bolsevik ügynök; életfogytiglani börtönre ítélték; holttestét a szegények temetőjébe tették. Ezzel együtt a román emlékezetpolitika a nemzet egyesítésének ünnepeként tartja számon.

Végezetül, egy görögkatolikus püspök, aki a gyűlésen a kiáltványt felolvasta – 30 évvel az esemény után betiltják egyházát, templomait az ortodoxoknak adták, őt meg börtönbe csukják püspök társaival. A börtönben elhunyt püspökök többségét jeltelen sírba temették, ő túlélte a börtönéveket és házi őrizetben halt meg. 2019-ben Ferenc pápa boldoggá avatta. „A gyarmatosító ideológiák nem tekintik értéknek az embert, az életet, a házasságot és a családot és a múltbelihez hasonló ateista romboló javaslatokkal ártnak legfőképpen a fiataloknak és a gyermekeinknek, gyökeretelenné téve őket” – hangzott el a pápai szózatban.

Csak így lehetne igazi az ünnep, ha az evangélium fénye ragyoghatná be és az ünnepélyes „ígéretnek” teljesülnének.

Békesség Istentől!

SZA

20 ÉVES A BUDAÖRSI INGATLANSTÚDIÓ

Vis Civilis – azaz a polgári erő. Ezzel a címmel indítjuk útjára új rovatunkat, amelynek célja a Budaörsön hosszú évek, akár évtizedek óta működő vállalkozások és vállalkozók bemutatása. Címválasztásunk sem véletlen, hiszen egy olyan településen, ahol szinte minden Magyarországon jelenlévő multicég áruháza, képvisellete megtalálható, igen komoly erő és kitartás kell ahhoz, hogy egy-egy kisvállalkozás hosszú időn át életben tudjon maradni. Rovatunk első részében egy olyan ingatlanközvetítéssel foglalkozó céghez látogattunk el, akik nemrégiben ünnepelték fennállásuk 25. évfordulóját. Budaörsi Ingatlan Stúdió – hirdeti a tábla a Budapesti úton, immáron negyedszázada. Aki pedig ez idő alatt vásárolt, vagy eladott ingatlant itt Budaörsön, nagy eséllyel kerülhetett üzleti kapcsolatba a cég tulajdonosaival, Flick Gáborral és feleségével, Euridykével. Amikor 1997-ben elkezdtünk ingatlanokkal foglalkozni, még egyáltalán nem volt ez a szakma olyan elterjedt, mint manapság – kezdi a beszélgetést Flick Gábor.

Honnan jött az ötlet?

Én Budapesten dolgoztam, rengeteg ügyvéddel álltam kapcsolatban és egy idő után egyre több olyan kérés jött tőlük felém, hogy mivel én budaörsi vagyok, nézzek nekik és ügyfeleiknek eladó ingatlant itt a településen. Akkoriban persze még volt rendesen választék, így egy idő után elgondolkodtam azon, miért is ne próbálnám meg ezt az ingatlankereső, közvetítő tevékenységet úgymond hivatásosként, profi körülmények között folytatni. Feleségem, Euridyké pedig a bankszektorban dolgozott, így a kellő pénzügyi ismereteink is adottak voltak. Akkoriban, mint mondtam, még nem igazán voltak a mienkhez hasonló cégek, viszont egyre nagyobb igény mutatkozott olyan vállalkozások iránt, amelyek a pusztán lakásbemutatáson, és pénzért történő cím kiadáson túl akár jogi, akár műszaki, önkormányzati, később hitelezési kérdésekben is segítséget tudtak nyújtani. Budaörsön pedig mi voltunk az első és egyetlen ingatlanközvetítő cég, amelyik országos számítógépes ingatlan adatbázissal is rendelkezett, így egyre nagyobb kereslet mutatkozott az irányunkba. Ez a kezdeti lendület és siker pedig hozott számunkra olyan ügyfél- és kapcsolatrendszerrel, lehetőség, amelyet azóta is próbálunk szinten tartani és kamatoztatni.

Az elmúlt negyedszázadban milyen jelentősebb trendeket élt át a budaörsi ingatlanpiac?

A 90-es évek végén, a kétezres évek elején a nagyobb, nagyjából ezer négyzetméter körüli telken lévő, önálló családi házakra mutatkozott a legkomolyabb igény. Később a telek- és építőanyagárak emelkedése kicsit árnyalta ezt a képet, sorra jelentek meg a még mindig nagy telekre épülő, de már nem önálló ingatlanok, az ikerházak, majd pedig a társasházak. A 2008-ban induló pénzügyi és gazdasági válság természetesen a budaörsi piacra is stagnáló hatással volt. Igaz, érdekes módon az árak nem igazán változtak, hanem a folyamatok lassultak le, el lehetett adni bármit, csak kicsit lassabban, nehezebben. A 2010-2014 közötti családbarát kormányintézkedések aztán megint fellendítették a piacot. Azt mondanom sem kell, hogy Budaörs továbbra is igen népszerű helyen állt a fővárosból kiköltözni vágyók szemében, így a kereslet hatalmas volt. Ez pedig a telkek elaprózódását hozta magával, azaz egy-egy ingatlanon megjelentek a négy-öt lakásos házak, amelyek létrehozását a Helyi Építési Szabályzat lehetővé is tette. 2021 év végéig gyakorlatilag a tervsztráról elkelték az ingatlanok, nagyon pörgött a piac. 2022-ben kiszámíthatatlan trend fordulót hozott a piac.

Az ingatlanpiac negyedszázados változásairól beszéltünk, de hogyan változott meg az ingatlanközvetítői szakma ez idő alatt?

Egyrészt a számítástechnika fejlődése alapvetően befolyásolta a szakmai folyamatokat. Egyre komolyabb, színvonalasabb adatbázisok, számítógépes rendszerek jöttek létre, amely sokat segített a munkánkban. Ezekkel a lehetőségekkel élve pedig a 2000-es évek elején Magyarországon is megjelentek az ingatlanközvetítéssel foglalkozó, franchise-rendszerben tevékenykedő multicégek. Ez pedig azt gondolom, alaposan felhigította a szakmát, hiszen ezek a mammutvállalkozások rengeteg, különösebb előképzettség nélküli kollégát kezdtek el foglalkoztatni. Ők legfeljebb egy-egy gyorstalpaló kiképzés után álltak munkába, nem rendelkeztek sem komolyabb pénzügyi, sem jogi, vagy éppen műszaki ismeretekkel, egy volt az elvárás csak velük szemben,

mindegy hogyan, de minél több ügyfelet és megbízást hozzanak be cégük rendszerébe bármilyen áron. A piac maga azonban adott, azaz az értékesítésre szánt ingatlanok, vagy a vevőjelöltek száma nem növekedett olyan mértékben, mint a szakmában tevékenykedő referensek száma, így az eszközök, fogalmazzunk finoman, egyre gátlástalanabbá váltak és egyre agresszívan zaklatják a magán hirdetőket. Megjelentek például a hamis, valótlan adatokat tartalmazó hirdetések, amelyek sok esetben például a fontos műszaki és tény adatokat sem közlik, csak a madárcsicsergésről, meg a fantasztikus körpanorámáról szólnak. Sajnos ezzel az etikátlan magatartással alaposan leamortizálták az ingatlanközvetítői szakmát.

Hogyan lehet, lehetett erre a helyzetre reagálni?

Mi úgy reagáltunk, hogy nem változtattunk a koncepciókon, ugyan azon a helyen, ugyan olyan feltételekkel, ugyan olyan hozzáállással dolgozunk sőt erősítettünk az eredeti szándékainkon, hitelességünk változatlan. Így aztán számtalanszor fordult már elő olyan, hogy egy-egy ügyfél elcsodálkozott azon, hogy tőlünk milyen széleskörű, mindenre kiterjedő tájékoztatást, segítséget kap. A mi fent maradásunk azt gondolom jó részt ezeknek az elégedett ügyfeleknek köszönhető. Az elégedett ügyfél ugyanis hozza magával a családtagját, barátját, sőt egy idő után a gyereket, akik tudják, hogy tőlünk megbízható és szakmailag magas színvonalú segítséget kaphatnak életük egy-egy rendkívül fontos pillanatában.

– fela –

ADVENT AZ ARANYAGANCS ALAPÍTVÁNNYAL

Igazi nagyüzem az advent időszaka az Aranyagancs Alapítvány életében. A lapunkat is kiadó szervezet egyik profilja ugyanis az adományok gyűjtése és eljuttatása a rászorulóknak. Persze, ahogy azt a kuratórium elnöke, Szilágyi András elmondta, a munka nem korlátozódik csak a karácsonyt megelőző időszakban, egész évben igyekeznek segíteni azokon, akik rászorulnak.

Néhány napja tértetek haza Erdélyből. Ezúttal merre jártatok?

Dél-Erdélyben jártunk, Petrosényben voltunk, ahol a helyi Jézus Szíve alapítvány által befogadott, magyar anyanyelvű gyerekeket foglalkoztató iskolának vittük el az itthon összegyűjtött adományokat. Mindenki kapott egy-egy személyes csomagot, illetve, amit az iskola igényelt, tányérokat, evőeszközöket, tanszereket. Ezeket egyébként az Illyésben tanuló gyerekek gyűjtötték össze. Különböző magángyűjtésekből még sikerült játékokat, gyerekkönyveket és csokoládét is vinnünk, emellett némi pénzadományt is tudtunk átadni, amit a budaörsi református gyülekezet tagjai adtak össze. Így kifejezetten sikeresnek, kereknek nevezhetjük ezt az akciónkat. De, mint említettem, nemcsak Advent időszakában igyekszünk aktívak lenni, ez az év például már kora tavasszal nagy feladatokat adott nekünk, amikor az Ukrajnából érkezőknek igyekeztünk segíteni.

Az Aranyagancs Alapítványnak ez egyfajta koncepciója, célkitűzése, hogy igyekszik támogatni, összefogni a különböző adományozó akciókat?

Igen, az elmúlt években nagyon komoly tapasztalatokat gyűjtöttünk ezen a téren. Úgy látjuk ugyanakkor, hogy rengeteg magánszemély, szervezet próbál segíteni a rászorulókon, de a jó szándék végrehajtása sokszor komoly nehézségekbe ütközik. Ezért gondoltuk azt, hogy megpróbáljuk koordinálni a gyűjtéseket, illetve a szállításokat. Hangsúlyoznám ugyanakkor, hogy

úgy gondoljuk, egy-egy ilyen akcióban nem az adományozók személye a fontos. Sőt, még csak nem is az adományoké. Az egy gyönyörű dolog, hogy vannak ajándékok, karácsonyi csomagok, de legalább olyan fontosnak tartjuk azt, hogy ezekkel még jobban ráirányítsuk a világ figyelmét Jézusra, az ő szeretetére, tehát arra, akinek köszönhetjük a lehetőségeinket, aki lehetővé teszi azt számunkra, hogy segíthessünk. Fantasztikus érzés, amikor azt láthatod, hogy azok, akinek az adományokat átadott, a megkapott tárgynál sokkal hálásabbak a figyelemért, a szeretetért, amit rájuk fordítottál. Azt gondolom, a legrosszabb, ami történhet, amikor valaki csak azért segít, hogy kipipálhassa, hogy ő egy „jó ember” és csak letudhassa azt, hogy csinált valamit. Ha nincs minden mögött egy alázatos szerénység, akkor ez az egész egy idő után olyan kuszává válik. Jézus szeretete, annak a hite nélkül, hogy mindezt neki köszönhetjük, azt gondolom, minden ilyen csak egy önző, kicsinyes akció. Mi ebben a szellemben igyekszünk tovább folytatni tevékenységünket és nagy szeretettel várunk mindenkit, aki úgy gondolja, hogy jó szándékú elképzeléseiben segítséget tudunk nyújtani. Itt szeretnénk tehát felhívni azok figyelmét, akik úgy gondolják, tudjunk segíteni jó szándékú terveit, alapítványunk elérhetőségein szívesen várjuk jelentkezését, az info@aranyagancs.hu email címen, illetve, ha valaki úgy gondolja, pénzadományával segítené adományozó akcióinkat, az megteheti az alapítványunk **10700268-72458224-51100005** számú számláján keresztül.

– fela –

A korábbi évekhez hasonlóan, idén is megszervezésre került az Összetartozásunk ajándécai tárgyú gyűjtés a határon túli gyermekotthonok, szórványközösségek és nehéz helyzetben levő külföldi magyar óvodák, iskolák részére. A kezdetektől, azaz 2004 óta Czuczor Gergely önkormányzati képviselő gondozásában, minden évben meghirdetésre került az ajándékgyűjtés itt, Budaörsön is. Idén az Aranyagancs Alapítvány vállalta a szervezői és szállítási feladatokat magára. December közepén indultak a szállítmányok jó állapotú kisebb játékokal, könyvekkel, mesekönyvvel, tisztálkodási szerekkel, társasjátékokkal, kisebb ajándékcsomagokkal a Kárpát-medence különböző magyar közösségeihez, így Délvidék-re, Kárpátaljára, Felvidékre, Erdélybe.

KARÁCSONYI SÜTIRECEPT A SUHAJDA CUKRÁSZDÁBÓL

ALMÁS-MANDULÁS KOSÁRKA

(körülbelül 24 db)

Linzer tészta:

250g liszt,
170g vaj,
85g porcukor,
8g toj sárgája,
1 citrom héja

Összegyúrni, pihentetni, majd kiszaggatni és a forma aljába tenni, kifagyasztom és 5' percet elősütöm 180 fokon.

Almás töltelék:

3-4 közepes savanykás alma,
50 g cukor,
2 ek méz,
50g tejszín,
50 g tojássárgája,
fahéj,
citrom leve

Az almát kicsi kockákra vágjuk. Egy serpenyőben a cukrot a mézzel olvasztjuk, majd ezen pároljuk az almát. A citrom levét hozzáadjuk. Fahéjjal fűszerezzük. Amikor kezd karamellizálódni, elpárologtatjuk az alma levét, hozzáöntjük a tejszínben elkevert tojás sárgáját.

A kosárkákba halmozzuk.

300 g marcipánt kiszaggatunk, lefedjük a kosarunkat és 10'-ig sütjük, amíg karamellizálódik a marcipán. Fehércsokival és mandulával díszítjük.

Szentandrás-Szabó Emese, a budaörsi Suhajda Cukrászda létrehozója és vezetője kapta idén az Év Vállalkozója díjat a VOSZ Budapesti És Pest megyei Regionális szervezetének díjkiosztóján. A budaörsi vállalkozás így ezzel a rangos elismeréssel is ünnepelhette a cukrászda megalapításának 10. évfordulóját. A céget Emese dédnagyanyjának testvére, Suhajda József alapította Szegeden 1910-ben. A vállalkozás később Budapestre költözött, az ötvenes években azonban államosították, így gyakorlatilag megszűnt. Ezt az évszázados múltra visszatekintő cukrászaton élesztette újjá 2012-ben itt Budaörsön Szentandrás-Szabó Emese. Nagymamája még dolgozott is Suhajda József mellett, így a budaörsi cukrászdában most is megtalálható finomságok között több még az ő eredeti receptje alapján készül. Emese jóvoltából most egy igazi karácsonyi sütemény receptjével kívánhatunk olvasóinknak Áldott, Békés Karácsonyt.

Arany Agancs Polgári Havilap
Felelős kiadó: Aranyagancs Alapítvány
2040 Budaörs, Víg köz 4/D
ISSN 2786-250X

A kuratórium elnöke: Szilágyi András
Főszerkesztő: Fejes Lajos
fejes.lajos@aranyagancs.hu
aranyagancs.hu

Megjelenik minden hónap utolsó hétvégéjén

ADVENT BUDAÖRSÖN – REGŐCZY LÁSZLÓ KÉPRIPORTJA

❄️ Karácsony örömhírével kíván áldott ünnepeket és békés, boldog új esztendőt az Arany Agancs Polgári Havilap! ❄️

